

ՆԱԽԱՐԱՆ ՆԱՅԱՍԱՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

ՆԱՅԱՍԱՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ Ը

ՆԱՅԱՍԱՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԵՐԵՎԱՆԻ ՔԱՂԱՔԻ ԱԶԱՓՆՅԱԿ ԵՎ ԴԱՎԹԱՇԵՆ ՎԱՐՉԱԿԱՆ ՇՐՋԱՆՆԵՐԻ ԸՆԴՆԱՆՈՒՐ ԻՐԱՎԱՍՈՒԹՅԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ԴԻՄՈՒՄԻ ՆԻՄԱՆ ՎՐԱ՝ ՆՏ ՔՐԵԱԿԱՆ ՕՐԵՆՍԳՐԻ 213-ՐԴ ՆՈՂՎԱԾԻ՝ ՆԱՅԱՍԱՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆԸ ՆԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԸ ՈՐՈՇԵԼՈՒ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ ԳՈՐԾՈՎ

Քաղ. Երևան

5 ապրիլի 2011թ.

Նայասարանի Նանրապետության սահմանադրական դափարանը՝ կազմով. Գ. Նարությունյանի (նախագահող), Կ. Բալայանի, Ֆ. Թոխյանի, Մ. Թովուզյանի, Ա. Խաչատրյանի, Վ. Նովհաննիսյանի (զեկուցող), Ն. Նազարյանի, Ա. Պետրոսյանի, Վ. Պողոսյանի,

մասնակցությամբ՝ գործով որպես պարասխանող կողմ ներգրավված՝ ՆՏ Ազգային ժողովի պաշտոնական ներկայացուցիչ՝ ՆՏ Ազգային ժողովի նախագահի խորհրդական Դ. Մելքոնյանի,

համաձայն ՆՏ Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետի, 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 7-րդ կետի, «Սահմանադրական դափարանի մասին» ՆՏ օրենքի 25 եւ 71-րդ հոդվածների,

դռնբաց դարական նիստում գրավոր ընթացակարգով քննեց «Նայասարանի Նանրապետության Երևան քաղաքի Աջափնյակ եւ Դավթաշեն վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դափարանի դիմումի հիման վրա՝ ՆՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի՝ Նայասարանի Նանրապետության Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործը:

Գործի քննության առիթը ՆՏ Երեւան քաղաքի Աջափնյակ եւ Դավթաշեն վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դապարանի՝ 09.11.2010թ. սահմանադրական դապարանում մուտքագրված դիմումն է:

Ուսումնասիրելով գործով զեկուցողի գրավոր հաղորդումը, դիմող եւ պապասխանող կողմերի գրավոր բացատրությունները, հեփագոփելով ՆՏ քրեական օրենսգիրքը եւ գործում առկա մյուս փաստաթղթերը, Նայաստանի Նանրապեփության սահմանադրական դապարանը **Պ Ա Ր Զ Ե Ց**.

1. ՆՏ քրեական օրենսգիրքը ՆՏ Ազգային ժողովի կողմից ընդունվել է 2003թ. ապրիլի 18-ին, Նայաստանի Նանրապեփության Նախագահի կողմից սփորագրվել՝ 2003թ. ապրիլի 29-ին եւ ուժի մեջ է մփել 2003թ. օգոստոսի 1-ից:

ՆՏ քրեական օրենսգրքի՝ «Վաշխառությունը» վերփառությամբ 213-րդ հոդվածը սահմանում է.

«1. Վաշխառությունը՝ պարփք փրված դրամի կամ փեսակային հափկանիշով որոշվող գույքի համար Նայաստանի Նանրապեփության կենփրոնական բանկի սահմանած բանկային փոկոսի հաշվարկային դրույքի կրկնապափիկը գերագանցող չափով փոկոսներ սփանալը, ինչպես նաեւ անձի հեփ նրա համար ծայրահեղ ոչ ձեռնփու պայմաններում այլ գործարք կափարելը, որից օգփվել է մյուս կողմը՝

պափժվում է փուգանքով՝ նվագագոյն աշխափարվարձի երեքհարյուրապափիկից հինգհարյուրապափիկի չափով, կամ ազափագրկմամբ՝ առավելագոյնը երկու փարի ժամկեփով:

2. Նույն արարքը՝

1) որի հեփեւանքով փուժողն ընկել է նյութական ձանր կացության մեջ,

2) որը կափարվել է որպես արհեստ,

3) որը կափարվել է փուժողի անչափահաս լինելը կամ մփավոր զարգացման թերություններն օգփագործելով՝

պափժվում է փուգանքով՝ նվագագոյն աշխափարվարձի չորսհարյուրապափիկից վեցհարյուրապափիկի չափով, կամ ազափագրկմամբ՝ առավելագոյնը չորս փարի ժամկեփով»:

2. Սույն գործի դափավարական նախապափմությունը հանգում է հեփեւյալին. ՆՏ ոսփիկանության ՔԳՎ Երեւան քաղաքի քննչական վարչության Մաշփոցի

քննչական բաժնի կողմից հարուցվել է քննվել է թիվ 10128209 քրեական գործը: Նարուցված քրեական գործի շրջանակներում որոշում է կայացվել Վ. Ազիզյանին որպես մեղադրյալ ներգրավելու մասին եւ նրան մեղադրանք է առաջադրվել ՏՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին եւ 2-րդ կետերով: 2010թ. մարտի 1-ին քրեական գործն ուղարկվել է Երևան քաղաքի Աջափնյակ եւ Դավթաշեն համայնքների վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դատարան, որի կողմից նույն թվականի մարտի 3-ին քրեական գործն ընդունվել է վարույթ: 03.11.2010թ. դատավոր Վ. Ռշտունին կայացրել է քրեական գործի վարույթը կասեցնելու եւ ՏՏ սահմանադրական դատարան դիմելու մասին որոշում՝ վիճարկելով ՏՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի սահմանադրականությունը:

3. Դիմողը, պնդելով, որ ՏՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածը հակասում է ՏՏ Սահմանադրության 3, 14.1, 18 եւ 31-րդ հոդվածներին, որպես վիճարկվող հոդվածի հակասահմանադրականության հիմնական փաստարկ վկայակոչում է, նախ՝ այն հանգամանքը, որ ՏՏ քաղաքացիական օրենսգրքի 305 եւ 313-րդ հոդվածներով արդեն իսկ նախատեսված է ՏՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածով նախատեսված եւ քաղաքացիաիրավական պայմանագրի հիման վրա կատարվող վաշխառության երկընտրելի արարքների համար քաղաքացիաիրավական պարասխանաբարություն, եւ երկրորդ՝ պետության կողմից պաշտպանվող փոխառության սական շահերի դեմ ուղղված՝ կամովին երկկողմ պայմանագիր կնքելու դեպքում օրենսդիրը քրեական պարասխանաբարություն է սահմանում կողմերից միայն մեկի՝ փոխաբարի համար, դրանով իսկ խախտելով ՏՏ Սահմանադրության 14.1-րդ հոդվածով ամրագրված՝ օրենքի առջեւ բոլորի հավասարության սկզբունքը:

Անդրադառնալով ՏՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին եւ 2-րդ կետերին եւ հղում կատարելով ՏՏ քրեական օրենսգրքի 188-րդ հոդվածին, ՏՏ քաղաքացիական օրենսգրքի 2-րդ հոդվածին, «Ավելացված արժեքի հարկի մասին» ՏՏ օրենքի 2-րդ հոդվածին, «Նարկերի մասին» ՏՏ օրենքի 26-րդ հոդվածին՝ դիմողը գրնում է, որ օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին կետում՝ «ձանր կացություն» եզրույթը, 2-րդ մասի 2-րդ կետում՝ «որը կատարվել է որպես արհեստ» բառակապակցությունը չեն բխում իրավական որոշակիության սկզբունքից: Ըստ դիմողի՝ օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին կետում՝ «ձանր կացություն» եզրույթը խիստ գնահատողական է, բազմիմաստ, իսկ 2-րդ մասի 2-րդ կետում՝ «որը

կապարվել է որպես արհեստ» բառակապակցությունն առաջադրում է հարց, թե ՆՆ կենտրոնական բանկի սահմանած բանկային փոկոսի հաշվարկային դրույքի կրկնապատիկը գերազանցող փոկոսադրույքով պարբերաբար գումարներ փրամադրող անձին պետք է ենթարկել վարչական պատասխանատվության՝ ապօրինի ձեռնարկափրական գործունեություն ծավալելու համար, թե քրեական պատասխանատվության՝ վաշխառությունը որպես արհեստ կապարելու համար: Իսկ եթե՝ քրեական պատասխանատվության, ապա՝ ՆՆ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 2-րդ մասով, 188-րդ հոդվածով, թե երկու հոդվածներով միաժամանակ:

4. Պատասխանողը գտնում է, որ վիճարկվող նորմերը համապատասխանում են ՆՆ Սահմանադրությանը՝ հետևյալ պարճառաբանությամբ: «Վաշխառության քրեականացումը պայմանավորված է գործունեության այս տեսակը քրեականացնելու եւ դրա դեմ քրեափրավական մեթոդներով պայքարելու հանրային պահանջով, որի հիմքում նախ եւ առաջ ընկած է արարքի հանրային վրանգավորության եւ արարքի նկատմամբ սոցիալական վերահսկողության այլ միջոցների համեմատությամբ դրա քրեականացման նպատակահարմարության հիմնավորումը: Արարքի քրեականացումը հասարակական հարաբերությունների կարգավորվածությունն ապահովող առավել ընդհանուր սոցիալական գործընթացի՝ սոցիալական վերահսկողության համակարգի փարր է: Վաշխառության քրեականացումը համարժեք պատասխանն է այն վնասին, որը գործունեության այս տեսակը հասցնում է մի կողմից փրմտեսական հարաբերություններին, մյուս կողմից նպաստում այլ՝ առավել վրանգավոր հանցագործությունների կապարմանը»: Պատասխանողը նաեւ պնդում է, որ վաշխառության քրեականացումն ունի նաեւ կանխիչ նշանակություն, քանի որ քրեափրավական արգելքի բովանդակությունը հասարակական գիրակցության մեջ արմափրավորելու, հանցավոր վարքագծի կարծրափրիպեր ձեւավորելու միջոցով իրականացվում է ինչպես գործունեության այս տեսակի կանխման գործառույթ, այնպես էլ կանխվում են հասարակական ավելի մեծ վրանգավորություն ունեցող հանցագործությունները, որոնք վաշխառության անմիջական հետեւանք կարող են լինել:

5. Վիճարկվող հոդվածը գերեղված է ՆՆ քրեական օրենսգրքի՝ «Տնտեսական գործունեության դեմ ուղղված հանցագործությունները» վերառությամբ 22-րդ գլխում: Տնտեսական գործունեության դեմ ուղղված հանցագործությունների

հանրային վրանգավորությունը՝ հարկապես վերափոխվող արհեստական համակարգերի համար, դրսևորվում է նրանում, որ դրանք խախտում են արհեստական ոլորտի իրավակարգը, արհեստական շրջանառության առանձին մասնակիցների, հասարակության, պետության արհեստական շահերը, գույքային վնաս են պարճառում արհեստավարող սուբյեկտներին եւ առանձին քաղաքացիների:

Վաշխառության հանցակազմի օբյեկտիվ կողմը դրսևորվում է երկու արարքով, որոնցից թեկուզեւ մեկի կատարումը բավական է արարքը հանցագործություն որակելու համար: Այն է՝ առաջին՝ պարտք արված դրամի կամ արհեստային հարկանիշով որոշվող գույքի համար Նայաստանի Նանրապետության կենտրոնական բանկի սահմանած բանկային տոկոսի հաշվարկային դրույքի կրկնապատիկը գերազանցող չափով տոկոսներ ստանալը, եւ երկրորդ՝ անձի հետ նրա համար ծայրահեղ ոչ ձեռնարկ պայմաններում այլ գործարք կատարելը, որից օգտվել է մյուս կողմը:

Նանցագործության սուբյեկտիվ կողմը դրսևորվում է ուղղակի դիտարկումով:

Նանցագործության սուբյեկտ կարող է հանդիսանալ 16 տարին լրացած մեղսունակ ֆիզիկական անձը:

ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 183-րդ հոդվածի համաձայն՝ վիճարկվող՝ ՆՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 1-ին մասով նախատեսված հանցագործությունների վերաբերյալ գործերը հարուցվում են տուժողի բողոքի հիման վրա, եւ կասկածյալի կամ մեղադրյալի կամ ամբաստանյալի հետ նրա հաշտվելու դեպքում ենթակա են կարճման:

ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 33-րդ հոդվածի բովանդակությունից բխում է, որ ՆՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 2-րդ մասով նախատեսված հանցագործությունների, այսինքն՝ ծանրացուցիչ հանգամանքներում կատարված վաշխառության վերաբերյալ գործերը համարվում են հանրային հետապնդման գործեր:

6. Սույն գործի քննության շրջանակներում սահմանադրական դատարանը, հաշվի առնելով նաեւ դիմողի հարցադրումները, հարկ է համարում օրենսգրքի վիճարկվող դրույթները դիտարկել ՆՏ քրեական եւ քաղաքացիական օրենսդրության խնդիրների համապետարում:

ՆՏ քրեական օրենսգրքի՝ «Նայասփանի Նանրապեպության քրեական օրենսգրքի խնդիրները» վերաբառությամբ 2-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ Նայասփանի Նանրապեպության քրեական օրենսգրքի խնդիրներն են, ի թիվս այլնի, հանցավոր ուրնձգություններից մարդու եւ քաղաքացու իրավունքների ու ազատությունների պաշտպանությունը, հանցագործությունների կանխումը:

ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքի՝ «Քաղաքացիական օրենսդրության սկզբունքները» վերաբառությամբ 3-րդ հոդվածի 1-ին մասի դրույթների վերլուծությունը թույլ է տալիս բացահայտել նաեւ ՆՏ քաղաքացիական օրենսդրության խնդիրները: ՆՏ քաղաքացիական օրենսդրության խնդիրներն են, ի թիվս այլնի, քաղաքացիական իրավունքների անարգել իրականացումը, խախտված իրավունքների վերականգնման եւ դրանց դատական պաշտպանության ապահովումը:

ՆՏ քրեական եւ քաղաքացիական օրենսդրության խնդիրների համադրված վերլուծությունից բխում է, որ քրեական օրենսդրության միջոցով օրենսդիրն իր առջեւ դրել է հանցագործությունների կանխման միջոցով հանցագործությունների հետեւանքով իրավունքների եւ ազատությունների **խախտումների կանխման** խնդիր, իսկ քաղաքացիական օրենսդրության դեպքում օրենսդիրն իր առջեւ դրել է **խախտված իրավունքների վերականգնման** ապահովման խնդիր, ինչը նշանակում է, որ ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքում առկա են քաղաքացիական իրավունքների խախտման դեպքում քաղաքացիական դատավարության կարգով նշված իրավունքների վերականգնման համար նախադրյալներ հանդիսացող նորմեր: Այդպիսիք են, մասնավորապես, դիմողի կողմից վկայակոչված՝ ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքի 305 եւ 313-րդ հոդվածները, որոնք նախադրյալներ են հանդիսանում օրենքի կամ այլ իրավական ակտերի պահանջներին չհամապատասխանող գործարքի կամ ստրկացուցիչ գործարքի հետեւանքով խախտված իրավունքները քաղաքացիական դատավարության կարգով վերականգնելու համար:

Ինքնանպատակ չէ այն հանգամանքը, որ, ի տարբերություն ՆՏ քաղաքացիական օրենսգրքի 3-րդ հոդվածի 1-ին մասի, որտեղ օգտագործվում է «խախտված իրավունքների վերականգնման» բառակապակցությունը, ՆՏ քրեական օրենսգրքի 2-րդ հոդվածի 1-ին մասում օգտագործվում է «պաշտպանել իրավունքները» բառակապակցությունը, ինչը նշանակում է, որ քրեական օրենսդրությունն ունի նախականիչ նշանակություն եւ քրեական օրենսդրության միջոցով օբյեկտիվորեն հնարավոր չէ վերականգնել արդեն իսկ խախտված իրավունքները:

Այդ է պատճառը նաև, որ օրենսդիրը ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքում նախատեսել է քրեական դատավարությունում քաղաքացիական հայցի ինստիտուտը, որի միջոցով գործնականում ապահովվում է հանցագործության հետևանքով խախտված իրավունքների վերականգնումը:

Վերոգրյալից բխում է, որ կոնկրետ արարքի համար միաժամանակ քրեական եւ քաղաքացիական պարասխանավություն սահմանող նորմերն ունեն Կարբեր առարկաներ, եւ դրանց միջոցով օրենսդիրը լուծում է Կարբեր խնդիրներ. քաղաքացիական պարասխանավության սահմանումը չի բացառում քրեորեն պարժելի արարքի համար պարասխանավության սահմանումը:

Ընդ որում, այս կամ այն արարքի հանրային վրանգավորության գնահատումը եւ դրա քրեականացումը գրնվում են օրենսդրի բացառիկ իրավասությունների Կիրույթում՝ հաշվի առնելով խնդրի համակարգային լուծումը եւ ելնելով վարչական, քաղաքացիական եւ քրեական պարասխանավության հստակ Կարանջարման ու համադրված կանոնակարգման անհրաժեշտությունից:

Օրենսդիրն իրավակիրառողին չի ընձեռում քաղաքացիական եւ քրեական պարասխանավություն սահմանող նորմերի միջեւ ընԿրություն կարարելու հնարավորություն: Սահմանադրական դատարանը, հաշվի առնելով, որ ՏՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 1-ին մասով նախատեսված արարքի վերաբերյալ գործերը հանդիսանում են մասնավոր հեԿապնդման գործեր, արձանագրում է, որ ՏՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 1-ին մասով նախատեսված արարքի առկայության դեպքում գործարքի կողմ հանդիսացող մասնավոր անձին է հնարավորություն վերաԿահված ընԿրություն կարարելու նշված արարքը կարարած, գործարքի մյուս կողմ հանդիսացող մասնավոր անձին քաղաքացիական պարասխանավության ենթարկելու համար հայց կամ քրեական պարասխանավության ենթարկելու համար համաԿարասխան հայԿարարություն ներկայացնելու միջեւ: Բոլոր դեպքերում, օրենքի կամ այլ իրավական ակԿերի Կահանջներին չհամաԿարասխանող գործարք կնքած անձը կարող է եւ ԿարԿավոր է իմանալ, որ Կվյալ արարքի համար սահմանված է ոչ միայն քաղաքացիական, այլ նաև քրեական պարասխանավություն:

7. Ինչ վերաբերում է դիմողի այն հարցադրմանը, որ ԿԿության կողմից ԿաշԿանվող ԿնԿեսական շահերի դեմ ուղղված՝ կամովին երկկողմ Կայմանագիր կնքելու դեպքում օրենսդիրը քրեական պարասխանավություն է սահմանում կող-

մերից միայն մեկի՝ փոխսարուի համար, դրանով իսկ խախտելով ՏՏ Սահմանադրության 14.1-րդ հոդվածով ամրագրված՝ օրենքի առջև բոլորի հավասարության սկզբունքը, սահմանադրական դարարանն արձանագրում է, որ նշված հարցադրումն անհիմն է: Սահմանադրական դարարանն իր՝ 04.05.2010թ. ՍԴՈ-881 որոշման մեջ անդրադարձել է օրենքի առջև բոլորի հավասարության սկզբունքի սահմանադրաիրավական բովանդակության բացահայտմանը եւ հետեւողականորեն առաջ է փարել այն փեսակետը, որ օրենքի առջև բոլորի հավասարության սկզբունքը վերաբերում է համեմատելի իրավիճակներում գտնվող **միեւնույն կատեգորիայի անձանց, մինչդեռ փվյալ դեպքում փոխսարուն եւ փոխառուն որակական փարբեր վիճակներում են:**

8. Իրավական որոշակիության վերաբերյալ դիմողի հարցադրումների առնչությամբ սահմանադրական դարարանը, վերահաստատելով իր՝ ՍԴՈ-747 եւ ՍԴՈ-780 որոշումներում ամրագրված իրավական դիրքորոշումները, սույն գործով կրկին անգամ ընդգծում է, որ օրենքներում օգտագործվող առանձին հասկացությունների բովանդակությունը, բնորոշ հատկանիշների շրջանակը ճշգրտվում են ոչ միայն օրինաստեղծ գործունեության արդյունքում, այլ նաեւ դարական պրակտիկայում: Տվյալ դեպքում խոսքը վերաբերում է ՏՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին կետում՝ «ծանր կացություն» բառակապակցության եւ դրա բնորոշ հատկանիշների բովանդակության բացահայտմանը: Ընդ որում, նշված բառակապակցությունը ենթակա է գնահատման յուրաքանչյուր կոնկրետ դեպքում՝ ելնելով փվյալ գործի բոլոր կոնկրետ փաստական հանգամանքների համադրված վերլուծությունից: Գործը քննող դարարանն է իրավասու գնահատելու այս իրավիճակը եւ պարզելու, թե արդյո՞ք փվյալ անձը, կոնկրետ դեպքում՝ փոխառուն, գտնվել է ծանր կացության մեջ: Ինչ վերաբերում է օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 2-րդ կետում՝ «որը կարարվել է որպես արհեստ» բառակապակցության վերաբերյալ դիմողի հարցադրմանը, ապա սահմանադրական դարարանն արձանագրում է, որ դիմողը բարձրացնում է իրավունքի կիրառման հարց:

9. Սահմանադրական դարարանն արձանագրում է, որ դիմողը, վիճարկելով ՏՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածը՝ ամբողջությամբ, եւ պահպանելով «Սահմանադրական դարարանի մասին» ՏՏ օրենքի 71-րդ հոդվածի 5-րդ մասի պահանջները, չի անդրադարձել եւ որեւէ հիմնավորում չի ներկայացրել վիճարկվող հոդվածի 2-րդ

մասի 3-րդ կետի առնչությամբ, քանի որ այն կոնկրետ քրեական գործի շրջանակներում կիրառելի չէ:

Նշված հանգամանքը հիմք է տալիս եզրահանգելու, որ սույն գործի վարույթը ՆՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 3-րդ կետի մասով ենթակա է կարճման՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 2-րդ կետի հիմքով՝ որպես փվյալ կոնկրետ իրավանորմի սահմանադրականության հարցով ոչ իրավասու սուբյեկտի կողմից ներկայացված դիմումի հիման վրա քննության ընդունված գործ:

Ելնելով գործի քննության արդյունքներից եւ ղեկավարվելով Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետով, 102-րդ հոդվածով, «Սահմանադրական դատարանի մասին» Նայաստանի Նանրապետության օրենքի 63, 64, 68 եւ 71-րդ հոդվածներով, Նայաստանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանը **Ո Ր Ո Շ Ե Ց .**

1. ՆՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 1-ին մասի, 2-րդ մասի 1-ին եւ 2-րդ կետերի դրույթները համապատասխանում են Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրությանը:

2. Նիմք ընդունելով Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 7-րդ կետի, «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՆՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 2-րդ կետի, 60-րդ հոդվածի 1-ին կետի պահանջները՝ գործի վարույթը՝ ՆՏ քրեական օրենսգրքի 213-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 3-րդ կետի մասով, կարճել:

3. Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրության 102-րդ հոդվածի երկրորդ մասի համաձայն սույն որոշումը վերջնական է եւ ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից:

ՆԱԽԱԳԱՆՈՂ

Գ. ՆԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

5 ապրիլի 2011 թվականի
ՍՂՈ-947